

Gebeel, skulder at føre Forsvar for, at det er rigtigt at gjøre det. Jeg mener, at man ikke i denne Straffelov — der i sig selv er et tilstrækkeligt omfattende Arbejde — skal kaste Spørgsmaal ind, som staae i Forbindelse med andre Grene af Lovgivningen. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (A. Børgesen) vil, at hele denne Paragraph skal udgaae. Han har imidlertid ikke Ret, naar han siger, at jeg skulde have udtalt, at denne Sikkerhedsforanstaltning maatte ansees som en integrerende Deel af Fængselsstraffen; noget Saadant har jeg ikke udtalt, eller i alt Fald har det ikke været min Mening at udtale det. Min Mening var, at det er en Følge af Straffen, at der kan slæe noget Saadant imod de Paagjældende som det, hvorom her er Spørgsmaal; der kan imod Folk, som ere straffede paa en vis Maade, anvendes en Fremgangsmaade, der, uden en positiv Hjemmel som den, der indeholdes i § 16, ikke med Rette kunde gjøres gjældende imod dem. Jeg er ikke vis paa, om ikke det ærede Medlem har andre Forestillinger om, hvad Politiet overhovedet bør kunne tillade sig, end jeg. Det er muligt, at den Sphære, hvori han i de senere Aar har bevæget sig, har havt Indflydelse paa hans Anskuelse i saa Henseende, og at han navnlig derved har faaet et klarere Blik paa Nødvendigheden af, at Politiet har en større Myndighed. Det er ogsaa muligt, at han har andre Anskuelse om, hvad Politiet er berettiget til at gjøre, end vi Andre have her i Kongeriget; men efter min Mening er Politiet ikke berettiget til at udvise en Mand, der kan ernære sig her i Landet, blot fordi han maa ansees for en mistænkelig eller ubehagelig Person. Der er — som det ærede Medlem rigtigt bemærkede — Hjemmel i Lovgivningen til at udvise visse Fremmede, som Vagabonder, fremmede Haandværksvende, Bettlere, o. s. v. kort sagt, Fremmede, der ikke have lovligt Erhverv, men uden for de Tilfælde, hvor der er bestemt Lovhjemmel dertil, har Politiet ikke Ret til at udvise en Mand, fordi han ikke er født her i Landet; naar han er istand til at subsistere og kan ernære sig paa lovlig Maade, kan Politiet ikke udvise ham, fordi han er straffet, naar ikke Straffen har været af den Bestaffenhed, at der

deri overeensstemmende med Loven kan være Hjemmel derfor. En saadan Lovhjemmel med Hensyn til Straffede stod i Forordningen af 19de April 1805; men hæver man denne Forandring, og sætter man ikke Noget i Stedet, bliver Følgen kun den, at Politiet kun kan udvise, i Kraft af de særlige Lovbestemmelser, det ærede Medlem nævnte, men det maa sjønt lade være at udvise de Straffede, naar andre Betingelser for Udviisning ikke ere tilstede. Jeg troer derfor, at man ved at udstemme § 16 praktisk vil naae et Resultat, som i Virkeligheden ikke vilde stemme med, hvad det ærede Medlem ønsker; men derimod er det mig ganske klart, at man ved at beholde Paragraphen aldeles ikke kan mødarbejde, hvad han i og for sig anseer for ønskeligt. Anseer han det for ønskeligt, at man overhovedet tager det hele Spørgsmaal for om Politiets Myndighed til at udvise Fremmede her af Landet uden Dom, kan man godt gjøre dette, fordi § 16 i Straffeloven er vedtagen. Til den sidste Paragraph af det Afsluit, der ligger for, og som angaaer Confiskation, er der stillet to forskellige Forslag, det ene af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (R. C. Larsen) og det andet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen). Jeg maa tilstaae, at jeg ikke indseer, hvad der egentlig har bevæget det ærede sidstnævnte Medlem til at stille sit Forslag under Nr. 25, og jeg tilstaaer endog, at jeg nærer nogen Tvivl om, at han tilfulde har gjort sig det klart, hvilken Virkning det let kan blive Følgen deraf. § 34 tillader Confiskation af Ting, der have været brugte til en Forbrydelses Udførelse, dog kun naar det Offentliges Interesse udtræver det. Denne Forholdsregel er hidført netop af Interesse for Almenens Interesse, og som Følge deraf er den ikke rettet ubeklædt mod Forbryderen, det er ikke et Tillæg til hans Straf, hvorom der her er Spørgsmaal, men det er en Sikkerhedsforanstaltning i det Almindeliges Interesse, hvorfor ogsaa denne Foranstaltning kan komme til at gaae ud over Andre end Forbryderen, over ganske Ustribte, som ikke have det Ringeste med Forbrydelsen at bestille. Vil man imidlertid indbrømme Domstolene Ret til at confiskere Ting, som maaskee ikke ere Forbryderens, men en aldeles